

δυνεύει νὰ χάσῃ τὰ εἴκοσι καὶ μετ' ὄλγα λεπτὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι εἰς χεῖράς σας.

Δυτικαστήσατε τὸν Κουμουνδοῦρον διὰ τοῦ Ἐβραίου καὶ τοῦ Τούρκου καὶ ἔχετε ὅλον τὸ πνεῦμα τῆς ἀπαντήσεως του πρὸς τὴν διακονίωσιν τῶν δυνάμεων.

«Ἐφανταζόμην ὅτι θὰ λάβω ὅλην τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Θεσσαλίαν—τὰ ἑκατὸν τοῦ Ἐβραίου—ἀλλὰ σεῖς τώρα μᾶς προτείνετε ἀλλην δροθετικὴν γραμμὴν—τὰ εἴκοσι τοῦ φίλου σας.—Ἀλλ' αὐτὴ ἡ γραμμὴ δὲν μοι συμφέρει ὅλως διόλου· δὲν εὐρίσκω εἰς αὐτὴν καμμίαν φυσικὴν ὑπεράσπισιν, προβλέπω ἐν τῷ παρόντι μὲν ὅτι θὰ ἔχω δυσχερεῖς, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι κινδύνους.—Ἄλι περὶ χρεωκοπίας ἀπειλής τοῦ Ἐβραίου.—Οὐχὶ οὖσσον ἀπέναντι τῆς προσκλήσεως τῆς Βόρεως ἀνεγκάζουμαι νὰ ἐρωτήσω ἀν τούλαχιστον καὶ τὸν λόγον ταχεία καὶ εἰρηνική.—Τὸ τέ διδοεις; τοῦ ἐμπόρου.—Μετὰ λύπης ἡ κυβέρνησις τοῦ Βασιλέως ἔμαθεν ὅτι ἡ προσδοκία διαταράξεως τῆς εἰρήνης ἥρκεσεν ὅπως ἀγάγῃ τὴν Βόρεων εἰς τροποποίησιν τῆς ἐν Βερολίνω ληφθείσης ἀποφάσεως αὐτῆς.—Ἡ λύπη τὴν δοποῖαν ἥσθανθε ὁ Ἐβραῖος ὅταν ηκουσε τὰ εἴκοσι τοῦ φίλου σου.

—Ἡ Ἐλλάς ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρήνην καὶ εἶναι εὐγνάμων πρὸς τὴν Βόρεων· οὕτω θέλει σπεύσει εἰς τὴν κατάληψιν τῶν ἀνηκούσων αὐτῇ χωρῶν.—Τὸ : «Ἐλα πάρτοoooo! τοῦ Ἐβραίου.—Ἀλλὰ μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν τοῦ νὰ βαδίσῃ ἐν τῇ δῶδε τῆς εἰρήνης, οὔτε ἀξίον ἔαυτῆς οὐδὲ γενναῖον δὲι' αὐτὴν νομίζει νὰ βλέπῃ ἔγκατα λειμένην εἰς τὴν παροῦσαν αὐτῶν τύχην τὰ τέκνα της, ἀτίνα ἀφίνονται ἐκτὸς τῆς νέας γραμμῆς.—Ἡ τελευταία φλυαρία τοῦ Ἐβραίου ὅστις ἐνῷ σᾶς τὸ δίδει προσθέτει συγχρόνως: Ζημιόνουμασαι μὰ τὸν σταυρό!

Σᾶς διαβεβαιοῦμεν ὅτι τὰς γραμμὰς αὐτὰς οὐδεὶς ἐμπνέει χόλος· διότι, διηγήσομεν τὴν ἔξαντλήσαμεν ἐναντίον τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ησσον ἐναντίον ὅλων τῶν πολιτευομένων τῆς Ἐλλάδος. Τώρα ἔχομεν τὴν ἀπάθειαν τοῦ ἀπηλπισμένου. Τοιαύτην ἀπάθειαν μᾶς διηγήθη ὅτι εἶχεν εἰς Χίος κατὰ τὴν ὕραν τοῦ σεισμοῦ ὅστις ἐνέρθη δὲν ξεύρομεν ποῦ τὴν στιγμὴν τῆς καταστροφῆς, δὲ τρόμος του τηλικοῦτος ἦτο ὥστε νομίζων ὅτι δὲν ἦτο διεσμός, ἀλλὰ τέλος τοῦ κόσμου, δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ τὴν θέσιν του ἡτις τῷ ἐφαίνετο λιαν ἐπισφαλής καὶ ἀκριβῶς διότι δὲν τὸ ἐκούνησεν ἐσώθη. «Ημεῖς βεβαίως ἐκ τῆς ἀπαθείας μας οὐδεμίαν προσδοκῶμεν σωτηρίαν, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς τρομερᾶς θέσεως εἰς ἣν μᾶς ἔφερεν ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου εὐρισκόμεθα εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὅστις ἐνώπιον πολλῶν καταστροφῶν πληττούσων αὐτὸν βλέπει αἴρνης ἔχραινομένας τὰς πηγὰς τῶν δακρύων, ὅπως τοῦ σεισμοῦ διαρκοῦντος ἔηρανονται αἱ πηγαὶ τῶν ὄδατων.

«Ο κ. Κουμουνδοῦρος εἶχε δύο μεγάλας δόδους τιμῆς καὶ καθήκοντος ἐνώπιον του.

«Βάν μὲν ἔβλεπε τὸν τόπον ἀρκούντως παρεσκευασμένον πρὸς πόλεμον θὰ ἀπέκρουε τὸ ἀδωρὸν τῆς Βόρεως δῶρον καὶ θ' ἀνελάμβανε πόλεμον οὐχὶ συμφέροντος ἡ κατακτήσεως, ἀλλὰ πόλεμον τιμῆς διὰ τὴν Ἐλλάδα καὶ διὰ τὴν Βόρεων αὐτῆς.

«Βάν δὲ ἔβλεπε πολὺ ἀνίσους τὰς δυνάμεις τοῦ τόπου του πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ ἀντιπάλου θὰ ἐκήρυττεν ὅτι δὲν ἔννοει οὔτε κατὰ κεράτιαν νὰ παρεκκλίνῃ τῆς γραμμῆς τῆς

Συνδιασκέψεως καὶ θὰ ἔξηκολούθει παρασκευαζόμενος ὥρεμα, ζπολύων, τοὺς ἀχρι τοῦδε ἀπογυμνασθέντας ἀνδρας, κρατῶν τὴν ἐφεδρείαν ἐπὶ δύο τρεῖς μῆνας, ἀπολινῶν εἰτα καὶ αὐτὴν, προσκαλῶν τὴν ἐθνοφρουρὰν εἰς γυμνασία κατὰ νομούς, ἐπαρχίας καὶ δήμους καὶ ἀναμένων τὴν πρώτην εὐκατερίαν δύος ῥίψης τὸν δαυλὸν τοῦ πολέμου εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν.

*
«Ἀντὶ τούτων προύτιμος νὰ ἔξευτελισθῇ ἔξευτελίσας τὴν Ἐλλάδα καὶ τώρα μετανοεῖ ὡς ὁ Ἰουδας χωρὶς νὰ ἔχῃ δῆμος καὶ τὸ θάρρος ἐνὸς Ἰουδα δύος ἐν ταῖς ἀγίαις αὐταῖς ἡμέραις ἔξαγοράση τὴν ψυχὴν του ἀντὶ ἀγχόνης.

Καλεσάν.

ΕΝΤΥΠΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ἘΘΝΙΚΟΥ ΔΕΣΜΟΥ

(Ἐκ τοῦ Λόγου «Ρηγοτόβλου»)

«Ο αὐτοκράτορας Δεσμὸς είναι, ὡς εἰπεῖν, φωνογραφία πολιτική, είναι λαμπάς ἡλεκτρική τοῦ πνεύματος, είναι μηχανὴ πρὸς ἔξοδον ἐκ τῆς ἀβύσσου, είναι σιδηρόδρομος, δι' οὗ θὰ μεταφέρωμεν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς εἰσαγόμενούς ἀδελφούς μας, οἵτινες ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ περιμένουν ταρήνων βοῆθειαν, βασανίζομενοι ἀπὸ τὸν Ἀσιανὸν ἡμῶν τύραννον καὶ ἀπειλούμενοι φέδη ἀπὸ νέους καὶ διαφόρων κινδύνους.

*
«Ηδη, Κύριοι, πρὸς λύσιν τοῦ σημερινοῦ ἡμῶν ζητήματος ἐνάγκη ν' ἀναβῶμεν μακράν, ὑψηλά εἰς τοὺς Ὁλύμπους καὶ ἔτι πλέον, εἰς τὴν γένεσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος. Ἀπὸ τὰ ὑψη ἐκεῖνα θὰ φέρωμεν τὸ σωτήριον φῶς εἰς τὸ σκοτεινὸν σπήλαιον· ἐκεῖ θὰ εὑρώμεν τὸ ἀληθεῖς νῆμα, δι' οὗ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν λαβύρινθον καὶ θὰ φονεύσωμεν, ὡς ἄλλοι Θησεῖς, τὸν φοβερὸν Μινώταυρον.

*
«Ηδη, Κύριοι, ἐξ δοσῶν εἴπομεν, πῶς δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν, διὰ μονογραφίας, τὸ Ἀνατολικὸν ζητήματα πάντας αὐτὸν μέχρι τέλους; «Οταν δὲ Ἐλληνισμὸς προσβάλλεται, τότε τὸ ζητῆμα ἐκεῖνο είναι μία ἀντιγραφὴ πόλεμος ἢ αἰτία πολέμου» είναι ἐν δράμα τοῦ Σαίκσπερο. «Οταν δὲ δὲ Ἐλληνισμὸς ἀφίνεται ἐλεύθερος καὶ δικαιοῦται τότε τὸ Ἀνατολικὸν ζητῆμα είναι μία φρυγία — ιστορίας, ἐκπολιτιστικὴ λαμπαδοφορία, πολιτικῶς, ισορροπία τοῦ κόσμου, οἰκονομολογικῶς, αὔξησις τῆς παραγωγῆς τοῦ παγκοσμίου πλούτου» είναι γαλήνη τοῦ Ὁλύμπου, μεταμόρφωσις τοῦ Θαβῶρ, ἐν δράμα τοῦ Σοφοκλέους.

*
Τοῦ πρώτου λοιπὸν τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος δὲ ὁ Ομηρος ἔτοις δὲ φάλτης, δὲ Γλάδστων ἔτοις δὲ ιστορικός . . . «Βάν εἰλειπεν, δὲ φυσιδίφης αὐτοῦ· καὶ ἴδον εὑρέθη» είναι δὲ ὁ κ. Σχλιέμαν, δὲ ἀνακαλύψας ὑπὸ τὴν γῆν τὸ Ἀνατολικόν ἐκεῖνο ζητῆμα. Τὸ δὲ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ αὐτοῦ ἰδρυθὲν ὠραῖον οἰκοδόμημα Ἰλίου Μελαθρογον ἔξευρετε τέ είναι; Είναι ἀρχιτεκτονικόν τι σκιαγράφημα τοῦ πρώτου Ἀνατολικοῦ ζητήματος.

III ἀσχα.

Ἐξ δὲ τῶν διατυπώσεων τοῦ Πάσχα τὸ φίλημα εἶναι τὸ θελκτικώτερον, τὸ ποιητικώτερον, τὸ ἐρχτεινότερον, τὸ φιλανθρωπότερον, τὸ χριστιανικώτερον.

Ἄλλα πόσον θὰ ἦτο τελειότερον τὸ Πάσχα ἀν τὸ φίλημα ἐπετρέπετο εἰς εὑρυτέρας διαστάσεις, ἢν ἐπεβάλλετο μᾶλιστα ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἔξουσίας εἰς πάντας καὶ εἰς πάσας; Χριστὸς ἀνέστη, ἀγάπη μου. Οὕτω θὰ ἡναγκάζεσσον νὰ μοὶ δώσῃς τὸ φίλημα τὸ δοκίον καθυστερεῖς τόσον καιρὸν καὶ ἵγια θὰ ἐπιστευον περισσότερον εἰς τὴν θεότητα καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Τὰ κοκκινοχρωματισμένα αὐγὰ ὑπενθυμίζουσιν εἰς τοὺς χριστιανοὺς τὸν ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκένου φιλεβράτου ἀγγέλου τοῦ φόνου δὲ τῶν πρωτοτόκων Αἴγυπτίων. Τὸ κόκκινον χρῶμα τῶν αὐγῶν εἶναι πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ αἷματος τῶν ἀλλοφύλων. Ἐφέτος, ὅτε δὲν θὰ χύσωμεν τὸ αἷμα τῶν ἔχθρων μας, μὲ τί θὰ βάψωμεν τὰ ὄχη; Ἀλλὰ μὲ σιανδήποτε βαφὴν καὶ ἀν τὰ βάψητε, μὴ λησμονήσητε ὅτι τὰ φιλούδια ἀνήκουσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Κουμουνδούρου.

Οἱ ἀνθρώποι ἔπλασαν τὴν ἑορτὴν τῆς ἀναστάσεως διὰ νὰ πανηγυρίσωσι τὴν ἀναγέννησιν τῆς κατὰ τὸν χειμῶνα νεκρᾶς φύσει;. Φοβούμεθα ὅτι οἱ θεοὶ τοῦ κόσμου ἐκ τῆς φύσεως ἐγεννήθησαν καὶ εἰς τὴν φύσιν θὰ καταλήξωσι.

Χριστὸς ἀνέστη — Ἀληθῶς, ἀνέστη. Βεβαιότερον καὶ ψηλαφητότερον θὰ ἦτο, ἢν ἡμεῖς οἱ "Ελληνες ἔχαιρετωμεθα πρὸς ἀλλήλους" ἵνα μὴ λησμονήσωμεν ποτὲ τὰς ἡμέρας ταύτας μὲ τὸν ἕκατον τύπον: Κουμουνδούρος προδότης — Ἀληθῶς, προδότης.

Παρετηρήθη ὅτι ἔξ δὲ τῶν ζώων αἱ Κυρίαι πρὸ πάντων ἀνυπομονοῦσι περισσότερον διὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναστάσεως διότι μετὰ τὴν ὥραν ταύτην εἶναι βέβαιαι ὅτι πᾶσαι — ὥραίαι τε καὶ μὴ — θὰ κοιμηθῶσι γλυκύτερον.

Μίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς ἄλλοις δρείλομεν εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς ἀναστάσεως ὅτι μᾶς ἀπαλλάττει τῆς τεσσαρακοστῆς.

"Η πρώτη εὐαγγελισθεῖσα τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ λέγεται ὅτι ἦτο γυνή· δὲν ἀπορῶ λοιπὸς διατέλει τὸσω ταχέως διεδόθη ἀνὰ τὴν ὑφῆλιον ὁ χριστιανισμός.

* * * Ημεῖς οἱ "Ελληνες ως χριστιανοὶ ἔορτάζομεν σήμερον τὴν ἀνάστασιν" οἱ Τοῦρκοι πολλὰν ἑορτὴν ἔορτάζουσιν ἀράγε; Δὲν θὰ ἦτο ἀληθέστερον, ἢν οἱ Τοῦρκοι ἐώρταζαν τὴν ἀνάστασιν καὶ ἡμεῖς τὴν κοίμησεν;

"Ἀναστάς ὁ Κύριος, κατέλιπεν ἐν τάφῳ τὰς σινδόνας αὐτοῦ καὶ τὰ σουδάρια· ἐρωτάται, ἢν ὁ Κουμουνδούρος ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνίστατο ἐκ τοῦ τάφου, θὰ παρέβλεπε τὰ σουδάριά του; Πιστεύομεν ὅτι θὰ ἔλεγες — Βασίλη, μὴ λησμονήσῃς τὰ σουδάρια.

Μετὰ τὰ πάθη είναι λίαν εὐλογον νὰ ἔρχεται ἡ ἀνάστασις. Ἄλλα διατέλει τὴν ἀνάστασιν νὰ διαδεχθῶσι ὅστερον τὰ πάθη;

Μέχρις οὖ φθάσωμεν εἰς τὸ πάσχα πόσαι χιλιάδες ὁκάδες φασουλίων καταναλίσκονται ἐπὶ γῆς; Ὁποία μεγάλη τυραννία δι' ἐν ψυτὸν τῆς σούβλας!

Χειριστὸς ὁ Ἰμβριος.

ΠΑΣΧΑ.

"Ο γυιός τῆς Παναγίας, ἀδέλφια, ἀνεστήθη....

Δὲν ἦταν Ιουδαῖος, Ρωμαῖος, Βιγγλέζος, Γάλλος,

Οὔτ' εἰς κανένα δῆμο ἐποιειογραφήθη.

Βίχε τὴ γῆ πατρίδα σὰν ἀνθρωπος μεγάλος.

Ἄληθινὸς Κομμουνός κτυποῦσε τὸν τυράννους

Μ' ἐκεῖνα του τὰ λόγια ποῦ χόβαν σὰν σπαθή.

Μὰ εἶχε καὶ τὸ θάρρος γι' αὐτὰ νὰ σταυρωθῇ.

Δὲν ἦταν δημοχόρατης ἀπὸ τοῦ τσαρλατάνους . . .

Σὰν τὸν Χριστὸν κανένας ποῦ τώρα νὰ 'βρεθῇ;

Γιατί, γιατί δὲ κόσμος νὰ μὴ 'μπορῇ νὰ ζήσῃ

Μὲ τοῦ Χριστοῦ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἀρχὰς; . . . γιατί

Πατρίς μας νὰ μὴν ἦναι ή Λόνδρα, τὸ Παρίσιο,

'Η Κίνα, τὸ Μερόκον, ή Τζιά, οἱ Κοκκωτοί;

Γιατί τὴ Θεσσαλία καὶ τὰλλα μας τὰ μέρη

Νὰ τὰ πατοῦν μονάχα οἱ Τοῦρκοι κι' ὅχι 'μεῖς;

Γιατί νὰ μὴν πηδοῦμε καὶ ἔξω τῆς γραμμῆς,

Χωρὶς ἐπιστρατείας καὶ τόσο νταραβέρι,

Καὶ δίχως ῥεζιλίκια τῆς ἔθνικῆς τιμῆς;

"Ω! ἀντὶ 'μποροῦσες, κόσμε ἀντίχριστε, νὰ ζήσῃς

Καθὼς δὲ Ναζωραῖος σ' ἐδίδαξε, ὡς τότε

Δὲν θᾶχες βασιλειάδες καὶ οὔτε κυβερνήσεις,

Θὰ λείπαν Κουμουνδούροι καὶ πρέσβεις Κουντουριώταις.

"Ηθελε κάθες πράγμα κοινὸν παντοῦ νὰ γίνη,

'Ακόμη κι' ἡ γυναικεία . . . τι 'τόλμησα νὰ 'πῶ;

Τὴν κοινοκτημοσύνην δὲν σ' ὀλα ἀγαπῶ,

'Δλλ' δύως ἡ γυναικα ἐγχωριστά ἀς μείνῃ.

Μόνον αὐτοῦ δὲν βλέπω κοινωφελῆ σκοπό.

"Όλα στὸν κόσμο τότε θὰ ἴσαν γάλα μέλι,

Παράδεισος καὶ κάτω, παράδεισος κι' ἀπάνω,

Κι' οἱ ἀνθρώποι θὰ 'ζοῦσαν μαζὶ τους σὰν ἀγγέλοι. . .

Μὰ σήμερα; .. κατάρα! τὰ λόγια μόνον χάνω.

"Ω! ἔνγα ἀπ' τὸν τάρο ἀρχήτερα μιὰ ὥρα,

Θεάνθρωπε Χριστέ μου, νὰ πάψω τὸ θυμό...

Μου 'ξέραν τὸ λάδι κι' ἡ φάδα τὸ λαϊμό,

Καὶ φανερὰ σᾶς λέγω πῶς δπως εἶμαι τώρα

'Δίγο ζουμὶ βιδέλου τῆς Πούρτας προτιμῶ.

Souris